

Πρωτοχρονιάτικα

Από το αρχείο του Βάιου Φασούλα

(Στο τελευταίο δεκαήμερο του μηνός Δεκέμβρη του 1996, ευρισκόμενοι ακόμα στον 2ο αιώνα, γράφαμε ένα Πρωτοχρονιάτικο χρονογράφημα ευελπιστώντας το κλασικό, την ελπίδα, που όπως δείχνουν τα πράγματα, χωρίς αγώνες δεν έρχεται από μόνη της όσο κι αν επιμένουν μερικοί να ελπίζουν μέχρι που να βγάλει ο ήλιος κέρατα. Ήταν αφιερωμένο στον τοπικό Τύπο Τρικάλων, στους άρχοντες του τόπου και στους συμπολίτες. Το παραθέτουμε αυθεντικό με της τότε εποχής πνεύμα. Πάντως εμείς έχουμε βαρεθεί να γράφουμε μηνύματα όσο η κάθε μέρα, η κάθε στιγμή της ζωής μας είναι ένα μήνυμα. Ας τα αφήσουμε λοιπόν, στους «ταλαντούχους» ή αλλιώς... πολιτικούς που έχουν γίνει κυριολεκτικοί ρουφήχτρες (για να μην πούμε τίποτε άλλο χρονιαρές μέρες) που μόνο στα μηνύματα τα καταφέρνουν. Καλή Χρονιά! Με υγεία και ειρήνη το 2009. Β. Φ).

Πρωτοχρονιάτικο μήνυμα

Να αρχίσουμε να πούμε τα κάλαντα; Όλοι τα λένε. Και οι πλούσιοι και οι φτωχοί! Όμως πώς ν' αρχίσουμε ετούτη τη χρονιά; Άλλοι λένε πως επί τέλους θα αλλάξουν τα πράγματα, όπως αλλάζει ο χρόνος που φέρνει την ελπίδα, για να την πάρει ο επόμενος και να την βάλει σε γύψο. Άλλοι λένε πως από Σόδομα που έχουμε θα έρθουν και τα Γόμορρα για να γίνει σωστό το ντουέτο και άλλοι λένε άλλα πολλά και διάφορα. Προς όποια κατεύθυνση κι αν στήσουμε το αφτί μας θα ακούσουμε μηνύματα.

Πληθώρα τα μηνύματα. Και όλα βγαίνουν από στόματα «μεγάλων» ανθρώπων που «νοιάζονται», υποτίθεται, για τον τόπο τους και το λαό τους και κόφτονται πώς θα τους τρυγήσουν και πώς θα τους στραγγίσουν πιο πολύ. Και το μεγάλο κακό είναι (και ας πάρουμε τον δικό μας λαό και τη Χώρα μας, όχι βέβαια να τη ρωτήσουμε να μας πει, αλλά απλά να δούμε) ότι τα ζουμερά σφουγγάρια, έχουν πλέον ξεραθεί. Δεν υπάρχει τίποτα να βγάλουν. Και οι ευχές και οι αβρότητες και τα τόσο μεγάλα ανθρώπινα τάματα και ενδιαφέροντα, έχουν καταντήσει πλέον ξεραμένες πηγές γιομάτες από φαρμακερούς σκορπιούς και φίδια. Κι όλο κροτούνε τα δόντια και τις ουρές· κι όλο καταριούνται αυτή τη μεγάλη δημοκρατία, αφορμή που ξύπνησε πολλούς και που μάθανε να ζητάνε, όλο να ζητάνε και έφερε αυτή την ξηρασία σ' αυτόν τον τόπο, που λέγεται Ελλάδα! Διότι, όσο πιο πλατιά είναι η δημοκρατία (για μερικούς) που μεγαλώνει τα δικαιώματα των ανθρώπων, που μεγαλώνει τη φτώχεια και την ανεργία, τόσο λιγότερο έχουν και αυτοί οι «μεγάλοι», («εκσυγχρονιστές» στην προκειμένη περίπτωση) ευκαιρίες βοσκής και καταλήστευσης των απλών ανθρώπων.

Αλλαγή λοιπόν μιας άλλης χρονιάς που όλο μας τραβάει, -όπως ο μαγνήτης το μέταλλο- και μας πλησιάζει στο κατώφλι του νέου αιώνα. Αγνώστου πέρα για πέρα. Και η περιέργεια, αυτή η ανθρώπινη και αδάμαστη, η αγανάκτηση και η απογοήτευση που αποχτήθηκαν από πικρές εμπειρίες του παρόντος και του παρελθόντος, ακράτητη πια όλο και μεγαλώνει και περνά, για πρώτη φορά, σε μια άλλη αλλαγή. Με μαγικό τρόπο μεταμφιέζεται, απλώνεται και χύνεται σαν οργισμένος χείμαρρος, σαν θάλασσα, σαν ωκεανός. Και δεν καταλαβαίνει παρά τους δικούς του κανόνες και μόνον. Και δεν ακούει μήτε φωνές, μήτε παρακλήσεις και δε βλέπει κανένα εμπόδιο. Στο μεγάλο του πείσμα όλα τα σαρώνει. Και όλα τα πνίγει. Κι όσο η μαύρη απεραντοσύνη του ουρανού κρατάει, κρατάει και αυτός. Μέχρι και προς το μέρος του, σκέψου, τολμά και σηκώνει τα αγριεμένα και ασίγαστα κύματα να τον γκρεμίσει. Κι όλο έρχονται κι άλλα κι άλλα πολλά. Πεισματωμένα σαν βαρβάρτα μουλάρια που δεν κάνουν με τίποτα πίσω. Μουλάρια που τα αφεντικά τους, τους λιγοστεύουν το σανό τους.

Κι όλα μεγαλώνουν σ' αυτόν τον τόπο. Πολλά δημιουργούνται και πολλά γεννιούνται. Μεταξύ και «ήρωες» που θέλουν να περάσουν και στην...αθανασία και γέμισε ο τόπος μας από ανδριάντες, από «ηγέτες» μεγάλης εμβέλειας που «έβγαλαν»

τον τόπο απ' το χάος και με άλλους, που τον μόνο πραγματικό αγώνα που κάνουν, είναι η μεγάλη τους φιλοδοξία και πονοκέφαλος να μην απομακρυνθεί ο λαός απ' αυτό. Το χάος!

Και ακούγονται μηνύματα και από απλούς ανθρώπους. Μάθανε, βλέπεις και αυτοί και μιμούνται τους μεγάλους. Και μέσα σ' αυτά ακούγονται κατάρες και προσδοκίες. Μπερδεμένα πράγματα όπου ο ανθρώπινος νους δεν μπορεί να υποτάξει, να επιτάξει και να οδεύσει καθοδόν μπροστά. Ένα άλλο δεύτερο «πρέπει», γεννιέται στις μέρες μας, πέρα από κείνο του θανάτου. Επανάσταση, θα λέγαμε σε κάποια άλλη εποχή. Χωρίς σταυρούς και σύμβολα. Χωρίς μπροστάρηδες κομματάρχες και πατέρες, παρά μονάχα με αντιπάλους ξεροκέφαλους που κοιτούνε απ' τα μπαλκόνια με γεμάτες κοιλιές και πορτοφόλια. Και με έναν προϋπολογισμό που ακόμη δεν εφαρμόστηκε δείχνει τα άγρια δόντια του.

Και σηκώνει ο λαός το μόνο σύμβολο, την ελπίδα, αυτή που δεν θέλει να χαθεί. Κι αυτό είναι το μήνυμά τους. Και άλλα, βέβαια, πολλά. Και το μεγάλο παράδοξο είναι ότι περπατούν στη μοντέρνα και «εκσυγχρονιστική» εποχή. Μια άλλη μίμηση και αυτή που κλέψανε απ' τους... εφευρέτες. Σκέψου και μέχρι εδώ φτάσανε. Να τους τα φέρνουν, λέτε, οι διαισθήσεις ή τα όνειρά τους; Εμείς δεν το πιστεύουμε. Είναι κι αυτό πλέον ένα καθημερινό τερτίπι. Έχει γίνει ο στόχος τους· να ελπίζουν.

Όπως, παράδειγμα, ακόμα και τ' αχνάρια της ζωής θέλουν να ξετρυπώσουν. Να ξαπλώσουν, να κοιμηθούν και να ταξιδέψουν μαζί της πίσω, μπροστά, πάνω και κάτω, στο δώθε και στο πέρα, στο άγνωστο και στο γνωστό. Να φτάσουν και ως τη λησμονιά. Και μέσα από κει τα χέρια τους να απλώσουν για να σώσουν..., αν κάτι ακόμα έμεινε αγνό και ανθρώπινο. Τάχα τα ερεθίσματά τους είναι λίγα; Κάθε των χρόνων αλλαγή, σκληρά παλεύουν και μ' αυτόν που έρχεται και μ' αυτόν που φεύγει, όπως και τώρα, για να δουν ακόμα μια φορά ότι έγινε πια συνήθειο και φτάνει στα μυαλά τους η εποχή των παραμυθιών που τους έλεγε η γιαγιά.

Τώρα όμως η αλλαγή τους αποτελεί μια ιστορία που δεν είναι τίποτε άλλο από μια αμαρτία που όλο μαραίνεται, θολώνει και χωλαίνει καθώς το ζύγισμα πάνω τους βαραίνει. Τι βλέπουμε δηλαδή να γίνεται; Μόνο τα πουκάμισά τους σιωπηλά ν' αλλάζουν, σκισμένα και τριμμένα καθώς είναι. Τίποτα, μα τίποτα δεν μπορεί να κρύψει και ο παλιός και ο νέος χρόνος. Όπως με τίποτα δεν μπορεί να κρύψει το σάπιο της πρόσωπο η πολιτεία.

Αυτά ακούγονται στις μέρες μας κι εδώ κι εκεί· παντού. Μηνύματα που είναι άσαρκα και άυλα και το μόνο που δείχνουν, καθώς ο αχός τους και ο περσινός και ο προπερυσινός και άλλων ολόκληρων δεκαετιών είναι αχός που αποτελεί μια κυκλική ουτοπία, έναν αδιανόητο κρατικό ελαμφοτερισμό, μια κομματική φατρία με τη σφραγίδα, βουτηγμένη στον ιδρώτα του λαού, εμπαιγμού. Πώς να πούμε τα κάλαντα και τι χρώμα να δώσουμε στα κάλαντα!

Θα τα πούμε ωστόσο, αλίμονο να γυρίσουμε την ελπίδα πίσω, γιατί η νέα γενιά δε χρωστά να πληρώσει τίποτα για τους «βετεράνους» της δικιάς μας γενιάς αλλά και της σκουριασμένης παλιότερης. Κι ούτε έχουμε δικαίωμα να τους σβήσουμε ή να τους κρύψουμε τις προσδοκίες τους και τα όνειρα. Ο κάθε ένας για το χώρο του και όλοι μαζί για το σύνολο. Κι ας αρχίσουμε απ' τους Άρχοντες της πόλης μας να τους πούμε, Χρόνια Πολλά και στη συνέχεια και σ' όλους τους τρικαλινούς συμπολίτες! Το καλωσόρισμα του Νέου Χρόνου να αποτελέσει μια ξεχωριστή ανθρώπινη προπαρασκευή για ένα καλύτερο μέλλον. Ένα μέλλον, που μέσα απ' τους γκρίζους ορίζοντες του σήμερα, να ελπίσουμε πως θα μας το φέρει σε λίγο ο νέος αιώνας ανθρώπινα πραγματοποιημένο.

Γερμανία 20.12.1996

Ε.Ε. Ελλάδα, Τρίκαλα –Δεκέμβριος 28 2008 pelasgos@fasoulas.de www.fasoulas.de